

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania J. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością  
z siedzibą w K.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie  
z udziałem zainteresowanej A.S.  
o podstawę wymiaru składek,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 16 grudnia 2025 r.,  
skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 21 maja 2025 r., sygn. akt III AUa 22/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

(J.C.)

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 21 maja 2025 r. – rozpoznając apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 28 października 2022 r., którym zmieniono zaskarżoną przez płatnika składek J. Spółkę z o.o. (dalej także jako Spółka) decyzję organu rentowego ustalającą wysokość podstawy wymiaru składek

pracownicy płatnika składek A. S. – zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie oraz orzekł o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Apelacyjny, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego uznał, że ustalona przez strony w umowie o pracę wysokość wynagrodzenia zainteresowanej w kwocie 14.800 zł miesięcznie była zawyżona celem osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu i jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego nie mogła stanowić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Sąd Apelacyjny uznał za własną jedynie część ustaleń Sądu pierwszej instancji, tj. dotyczącą wykształcenia oraz znajomości języków obcych zainteresowanej, założenia Spółki J., profilu jej działalności i wyników w 2021 r., zakresu obowiązków pracowniczych zainteresowanej, współpracy K.R. ze Spółką, jak też daty powstania niezdolności do pracy zainteresowanej z powodu ciąży. Natomiast za bezpodstawne przyjął ustalenie, że zainteresowana od października 2010 r. do grudnia 2019 r. pracowała w P. Spółce z o.o. na stanowiskach dyrektorskich, otrzymując wówczas wynagrodzenie w kwocie 16.800 zł oraz premię. Takiego ustalenia dokonano wyłącznie na podstawie przesłuchania strony i sporządzonego przez nią CV, podczas gdy tego rodzaju okoliczności powinny być wykazane dokumentami (choćby umowami i przelewami). Ponadto spółka P. zgłosiła zainteresowaną do ubezpieczeń z podstawą wymiaru składek odpowiadającą minimalnemu wynagrodzeniu pracowniczemu, co miało – w ocenie Sądu Apelacyjnego – wpływ nie tylko na ocenę części ustaleń Sądu pierwszej instancji, ale również na ocenę wiarygodności zeznań płatnika składek i zainteresowanej. Sąd Okręgowy pominął przy ocenie dowodów i ustalonych okoliczności to, że w chwili zawierania spornej umowy o pracę Spółka nie miała środków finansowych, kredytu obrotowego, a także że zaczęła działać w okresie pandemii oraz że Spółka była formą prowadzenia działalności gospodarczej przez zainteresowaną. To ona jako specjalistka w dziedzinie rekrutacji pracowników prowadziła działalność płatnika i to dla niej Spółka została założona. Zainteresowana była większościowym wspólnikiem, a prezesem zarządu pozostawał jej mąż (drugi wspólnik). Stosunek pracy nawiązany między zainteresowaną i płatnikiem składek należało więc postrzegać jako co najmniej nietypowy. Podnoszona przez Spółkę

okoliczność, że w kwietniu 2025 r. składki na ubezpieczenia społeczne dla zainteresowanej obliczane były od podstawy 15.000 zł, nie miała dla oceny zasadności apelacji znaczenia, ponieważ udokumentowanie wysokiej podstawy za miesiąc przypadający przed rozprawą nie wskazywał na ciągłość opłacania wysokich składek. Poza tym kognicja sądów w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ograniczona jest treścią zaskarżonej decyzji, a ta obejmowała okres od dnia 4 marca do dnia 3 grudnia 2021 r.

Skargę kasacyjną od wyrok Sądu Apelacyjnego wniósł płatnik składek, zaskarżając wyrok ten w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to (-) art. 382 w związku z art. 327<sup>1</sup> § 1 pkt 1 w związku z art. 387 § 2<sup>1</sup> pkt 1 k.p.c., przez dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydania orzeczenia, mimo nieprzeprowadzenia przez Sąd Apelacyjny żadnego dowodu, chociaż zaistniały w sprawie szczególne okoliczności wymagające uzupełnienia postępowania dowodowego, a przy tym niewskazanie w uzasadnieniu orzeczenia dowodów, na których oparto ustalenia oraz przyczyn, dla których odmówiono wiarygodności poszczególnym dowodom, (-) art. 6 § 2 k.p.c., przez uznanie całkowitej bierności organu rentowego w zakresie inicjatywy dowodowej za akceptowalną normę postępowania cywilnego i dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych ze zgromadzonym materiałem dowodowym, któremu organ rentowy na żadnym etapie postępowania nie zaprzeczał, a także dokonanie ustaleń, na które dowodów nie przedstawiono. W skardze zarzucono również naruszenie prawa materialnego - art. 58 § 1 i 3 k.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że postanowienie umowne ustalające wysokość wynagrodzenia za pracę zainteresowanej w sytuacji zatrudnienia wspólnika przez nowo założoną spółkę jest jednoznaczne ze świadomym osiąganiem korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych jego uczestników, a tym samym ze sprzecznością takiej umowy z zasadą solidarności ubezpieczonych i z tego względu nieważną.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że

zachodzi konieczność rozważenia istotnego zagadnienia prawnego, tj jakie okoliczności stanowią „szczególne okoliczności” w rozumieniu uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (LEX nr 35530), obligujące sąd drugiej instancji do ponowienia lub uzupełnienia postępowania dowodowego w przypadku zmiany ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji oraz czy w przypadku, gdy dowody przeprowadzone przed sądem pierwszej instancji nie mają jednoznacznej wymowy i nie zostały ocenione w sposób oczywiście błędny, sąd drugiej instancji może dokonać odmiennej oceny tych dowodów bez przeprowadzania jakiegokolwiek postępowania dowodowego, a przy tym bez zasygnalizowania stronie zasadności powołania dalszych dowodów na poparcie swoich twierdzeń? Ewentualnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. na gruncie art. 382 k.p.c. występują rozbieżności co do zakresu obowiązków sądów drugiej instancji w przypadku zmiany ustaleń faktycznych oraz wymogów dotyczących uzasadnienia takich rozstrzygnięć.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o oddalenie skargi w całości i o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Ponadto zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście,

biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem ustalenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2005 r., V CSK 70/05, LEX nr 1405380; z dnia 30 października 2012 r., I PK 150/12, LEX nr 1675336; z dnia 14 stycznia 2021 r., III PSK 2/21, LEX nr 3106014.). Wymaganie dotyczące przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia (dopuszczenia) jej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

W rozpoznawanej sprawie wnioszek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na dwóch przesłankach tj. wystąpieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.).

W przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego (zob. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941 czy z dnia 19 maja 2022 r., I USK 422/21, LEX nr 3439438). Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300).

Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienia z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571 oraz z dnia 5 lipca 2023 r., I CSK 6182/22, LEX nr 3578533), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179, z dnia 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, LEX nr 3582702), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355; z dnia 27 kwietnia 2021 r., II PSK 68/21, LEX nr 3252281). Podsumowując, powołanie się na tę

okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999; z dnia 14 września 2022 r., II USK 716/21, LEX nr 3487761).

Odnosząc się z kolei do przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, to przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości (ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; z dnia 13 grudnia 2022 r., I USK 21/22, LEX nr 3556521; z dnia 28 czerwca 2023 r., I USK 160/22, LEX nr 3575124). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147

czy z dnia 23 lutego 2023 r., III USK 163/22, LEX nr 3538161).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz postawione tam pytanie, dotyczące kwestii dopuszczalności dokonania przez sąd odwoławczy istotnych dla rozstrzygnięcia sporu ustaleń faktycznych w oparciu o dowody osobowe przeprowadzone przez sąd pierwszej instancji i odmiennie ocenione przez sąd drugiej instancji, bez ich ponowienia w postępowaniu apelacyjnym, był już przedmiotem pogłębionej analizy orzecznictwa. Jak trafnie wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 lipca 2014 r., I UK 60/14 (LEX nr 2617436), powołując się na uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez przeprowadzania postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba, że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania. Pogląd ten był następnie powielany (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 lutego 2002 r., II UKN 44/01, LEX nr 560562; z dnia 8 maja 2002 r., LEX nr 551010; z dnia 10 maja 2002 r., IV CKN 1037/00, LEX nr 568326; z dnia 11 kwietnia 2003 r., III CKN 1466/00, LEX nr 448047; z dnia 12 listopada 2003 r., LEX nr 599518; z dnia 29 września 2004 r., II CK 24/04, LEX nr 194133; z dnia 12 stycznia 2005 r., LEX nr 589947; z dnia 4 października 2007 r., V CSK 221/07, LEX nr 497669; z dnia 21 sierpnia 2008 r., LEX nr 785532; z dnia 18 czerwca 2010 r., V CSK 422/09, LEX nr 602741; z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 313/09, LEX nr 686078; z dnia 24 września 2010 r., 72/10, LEX nr 622212; z dnia 27 października 2010 r., PK 21/10, LEX nr 694249; z dnia 18 marca 2011 r., III CNP 13/10, LEX nr 1050462; z dnia 8 kwietnia 2011 r., LEX nr 1027171; z dnia 30 września 2011 r., III CSK 28/11, LEX nr 1102263; z dnia 2 grudnia 2011 r., III PK 30/11, LEX nr 1163948; z dnia 6 marca 2012 r., I UK 319/11, LEX nr 1165286; z dnia 9 marca 2012 r., I PK 374/11, LEX nr 1215129 czy z dnia 31 stycznia 2014 r., LEX nr 1438416).

Jeżeli zaś chodzi o pytanie skarżącego o to, jakie okoliczności stanowią „szczególne okoliczności” w rozumieniu przywołanej powyżej uchwały z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, to w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2022 r., III USK 21/22 (LEX nr 3509776), wyjaśniono, iż zarzut



naruszenia art. 382 k.p.c. mógłby być uzasadniony, gdyby skarżący wykazał, że w sprawie wystąpiły szczególne okoliczności wymagające ponowienia lub uzupełnienia postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji, np. popełnione zostały uchybienia procesowe przy przeprowadzaniu dowodów, sąd dysponował wyłącznie dowodami osobowymi o niejednoznacznej wartości i wymowie lub został pominięty materiał dowodowy o istotnym znaczeniu. Natomiast sama sprzeczność między ustaleniami przyjętymi przez sądy pierwszej i drugiej instancji, powstała w wyniku dokonanej przez sąd drugiej instancji odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych przez sąd pierwszej instancji, nie może uzasadniać zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c., chyba że zostanie wykazane, iż ze względu na szczególne okoliczności zachodziła konieczność ponowienia lub uzupełnienia postępowania dowodowego. W orzecnictwie utrwalony pozostaje pogląd, że art. 382 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej wówczas, jeżeli skarżący wykaże, iż sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego materiału oraz że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy, albo kiedy mimo przeprowadzonego postępowania dowodowego orzekł wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przez sąd pierwszej instancji lub też oparł swoje rozstrzygnięcie na własnym materiale pomijając wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2001 r., I CKN 237/99, LEX nr 52348; z dnia 22 lipca 2004 r., II CK 477/03, LEX nr 26978; z dnia 10 stycznia 2008 r., IV CSK 339/07, LEX nr 492178; z dnia kwietnia 2008 r., IV CSK 39/08, LEX nr 424361; z dnia 24 czerwca 2008 r., II PK 323/07, LEX nr 491386, z dnia 3 czerwca 2014 r., III UK 180/13, OSNP 2015 Nr 10, poz. 139, z dnia 24 kwietnia 2008 r., IV CSK 39/08, LEX nr 424361 oraz z dnia 20 września 2023 r., II USKP 11/23, LEX nr 3609467).

Zatem sąd drugiej instancji narusza art. 382 k.p.c., gdy orzeka z pominięciem materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Czym innym jest natomiast dokonanie przez sąd odwoławczy odmiennej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Podsumowując, kwestia odmienności ustaleń sądu drugiej instancji w stosunku do ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w postępowaniu

pierwszoinstancyjnym nie może być uznana za istotne zagadnienie prawne, bowiem wszelkie wątpliwości zawarte w pytaniu skarżącego zostały już w sposób wyczerpujący wyjaśnione w judykaturze, a nie istnieją również w tym zakresie rozbieżności, które wymagałyby ingerencji Sądu Najwyższego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz oddalił wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania, ponieważ dotyczył wyłącznie wniosku dotyczącego oddalenia skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., II CSK 429/15, LEX nr 1998547 i powołane tam orzeczenia).

[SOP]